

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca maja. — Jan. Jurančič: Osodepolni dnevi. — Prijatelj iz Posavja: Najboljše izkoriščanje medu. — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — A. Žnideršič: Kratko navodilo postati čebelar. — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Novi udje čebelarskega društva za l. 1899. — Književnost. — Listnica uredništva. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca maja.

Ljubi maj, krasni maj!

Najlepši, za čebelarja najprijetniši mesec — čas rojenja — je tu! Vsak čebelar ga je težko pričakoval! Letošnja spomlad ni posebno mila; če ni vetra je dež, če ni dežja je mraz, ali pa vse skupaj; zlasti pa vladajo letošnje spomlad hudi vetrovi! Če ne piha burja, piha sever — pihati mora! To za čebele sicer ni ugodno, vendar pa smemo upati, da bodo začele čebele rojiti v maju. Nekateri čebelarji v tihih, brezvetrovnih krajih, v zatišjih, z zgodnjo dobro pašo so tako srečni, da dobijo že meseca aprila roje, a takih je vendar malo. Navadno se začne rojenje v maju, če ne v prvi, pa v drugi polovici. Bolj zgodnji so roji, boljši so!

V mesecu maju se začne še-le pravo delo čebelarjevo. Roji dajo precej dela in opravila, a to delo je prijetno; ono ne muči čebelarja, ga ne utruji; nasprotno, razveseljuje ga in kratkočasi. Nikdar ni čebelar tako vesel, kakor o rojenji! Več ko ima opraviti, tem bolj ga veseli; zlasti ako je vse potrebno orodje v redu.

Vsak umen čebelar imej pripravljen ujemalnik ali čebelni sak, da ujameš roj! Ne bode se treba potem plaziti po drevju, trgati obleke, lomiti

vej ter tako sebi in drevju škodovati. Tudi se stem zabrani, da se ne more več rojev skupaj usesti, kar je gotovo dobro in koristno, kajti ločenje rojev pouzročuje mnogo dela.

Ujemalniki ali čebelni saki so različni. Nekateri so leseni ter po straneh in na vrhu, ali pa samo na vrhu s žičino (drateno) mrežo obiti. Ti so sicer dobri, a so preveč nerodni. Boljši so oni iz takozvanega organtina. Ti so lahki, se lahko skup stisnejo, ter rabijo malo prostora. Tak vjemalnik mora imeti spredaj plehat štirivoglat obod, podoben majhni škatlji brez dna, kateri se lahko z dvema kljukicama k panju pritrdi, zdaj pa naj se obesi na za to pripravljen drog. Ko je ves roj v ujemalniku, odveži ujemalnik od plehatega oboda ter ga zadrgni in zaveži; snemi ga potem iz droga ter obesi v senco, bodisi na zadnjo stran čebelnjaka ali pa na kako vejo. Čebele rojijo nekaj časa v ujemalniku, kmalo pa se umirijo ter vsedejo in združijo v kepo ali grozd. Ko so popolnoma mirne, otresi jih v pripravljeni panj. Stari panj osnaži dobro, da ne bode pajčevine ali druge nesnage v njem, novega pomoči znotraj z medeno vodo, da čebele raje v njem ostanejo. Prvi roji z oplojenimi maticami so navadno močni ter začno takoj, še isti dan, delati satovje; matica začne takoj, ko je celica še na pol gotova, jajčka leči. Drujeci, tretjeci so roji z neoplojenimi maticami ter so slabiji od prvecev. Ako dobiš v enem dnevu več slabih rojev, drujcev in tretjecev, združi iste. Boljši je en dober roj, kot dva, trije slabi. Slabič je in ostane slabič! — Združevati pa smeš le roje istega dne in to isti dan ko rojé. Stresi jih iz ujemalnikov v en panj. Ako bi pa združeval današnji roj z včerajšnjim, ali pa, ako bi združeval roj z oplojeno matico z rojem z neoplojeno, nastalo bi klanje, da bi bilo pol čebel uničenih. Pripeti se sicer, da se prvec in družec združita, a to zelo redko. Pazi toraj kako združuješ, da ne bodeš imel škode!

Vsak čebelar mora imeti nekoliko matic v rezervi, da opomore močnejšim panjem, ako matico zgube. Zaradi tega naj si obdrži nekoliko slabijih rojev, da si vzgoji nekoliko oplojenih matic; drugače pa — kakor sem že omenil — združuj slabije roje. Nekateri panj ne neha rojiti; štirikrat, petkrat, ali pa še večkrat roji. Tega pa naj se čebelar ne veseli, ker taki roji nimajo nobene vrednosti, panj pa se popolnoma izroji — uniči. Najbolj stori čebelar, ako polovi takim rojem mačice, dene iste v kletke ter jih vloži nazaj v izrojenca; čebele pa, ko čutijo, da ni matice med njimi, zletijo nazaj v stari materni panj. Ako bodeš rabil matice, vzel jih bodeš lahko iz kletk, kajti čebele jih navadno nekaj časa rede; ako pa ne, uniči in odvrzi iste. Roj vzame iz materinega panja s sabo živeža za dva, tri dni; ako nastane po rojenji slabo, grdo vreme, moraš roje krmiti, da glada ne pomrjejo.

Meseca maja nastane, zlasti po dolgotrajnem grdem vremenu, takozvana majna bolezen. Čebele prilezejo iz panja, lezejo po bradi, a ne morejo leteti, padejo na tla ter lazijo še tam nekaj časa, dokler ne onemorejo. Včasih jih je prav mnogo po tleh. Čebele so zelo napete, drugače ni na istih nič sumljivega zapaziti. Učenjaki so preiskali take čebele ter našli, da je temu krivo pomanjkanje vode. Čebele so v slabem vremenu prisiljene vživati nerazmočen živež, a takega prebavljati ne morejo, zato se jim zapeka ter se

ne morejo osnažiti. Zaradi tega svetujejo veščaki, dajati čebelam tudi v tem mesecu, o dolgotrajnem slabem vremenu nekoliko slane vode.

Pazi tudi v maju na snago. Pokončuj satovne vešče, da ne bodeš imel škode!

Čebelarski pozdrav!

Janko Likar.

Osodepolni dnevi. *)

Od mnogih strani sveta poroča se v raznih čebelarskih časnikih, kako se čebele dobro čutijo, kako so dobro prezimile, malo povžile, na panjevem dnu malo mrličev itd.; vendar naj pazijo dotični čebelarji, da se jim veselje ne skali. „Ne hvali dneva pred večerom!“ Do zdaj se še čebele ne smejo kot prezimljene smatrati.

Meni se pa ta letošnja zima nič kaj posebno ne dopada; seveda nekoliko ugodneja je v splošnem pomenu, kakor navadne zime. Mraza so čebele res dosedaj malo trpele, poleg tega so pa tudi uživale malo zimskega miru, kajti najdaljši odmori brez izletov trajali so tri do štiri tedne. Medu povžile čebele do zdaj niso nič manj, nego v navadnih zimah; kolikor bi porabile vsled tople zime manj, toliko so potratile vsled nemira in nepotrebnih izletov in prerane zalege, koje je v primeri z letnim časom zdaj že mnogo v panjih. Moj panj na tehtnici zljajšal se je od jeseni do 1. januarja od 17 na 15 kg., od začetka januarja do 1. marca od 15 na 12 kg vsebine.

Ko bi bile čebele še do marca celo mirne, brez izleta, bile bi mnogo na boljem glede živeža in tudi glede moči. Pri teh pogostih izletih se mnogo čebel pozgubi in tudi one, ki pridejo še srečno v panj, se nepotrebno mučijo in tratijo moči. Ko bo pa prišel pravi čas za delo, bo pa manjkalo delavcev, ker ta zalega, ki je v drugej polovici zime v panju, ugonobi več starih čebel, nego se mladih izleže. Zlasti pogubonosna in nevarna pa more postati ta množina zalege, ako se za dalje časa naredi mrzlo vreme, kakoršno je danes.

Da se je na dnu panja našlo malo mrtvih čebel, ne sme nas varati, ker so jih žive pri svojih pogostih izletih sproti izmetale. Kolikor manj jih je pa v resnici v teku zime pomrlo v panju, toliko več se jih pozgubi zdaj, ko so vsled precejšnje zalege primorane pogostoma izleteti; nekatere dni že prav obilno obnožno nosijo. Prvič prinesle so jo pri nas 16. januarja. One revice, ki ostanejo v daljavi, moramo seveda prepustiti osodi ter jim ne moremo nič pomagati; pač pa lahko pomagamo tem, ki težko obložene komaj priletijo do panja ter popadajo pred žrelom na tla. Tukaj odrevenijo, zlasti zdaj in še spomladi, ko je zemlja še hladna. Ptiči, zlasti drzne senice, jih potem hitro poberejo. Pobiranje otrplih čebel malo izda, je zamudno in tudi jih mnogo druge čebele zopet izmečejo, ki jih kakemu panju skozi žrelo potlačimo.

*) Ta članek je v prejšnji številki po pomoti izostal in ga priobčimo se le zdaj, kar naj nam gospod Jurančič blagovoljno oprostí. — Uredništvo.

Da tedaj težko obložene čebele pred panjem na zemljo ne padajo, je najboljši pripomoček, da se naredi pred spodnjo vrsto panjev klop ali polica, na katero čebele padajo ter lahko potem „peš“ prilezejo v panj. Taka klop naj bo 40—50 *cm* široka, na pribitih nogah, zadej se pa tišči panjeve brade ter je od žrela proti prednji strani nagnjena. Ne sme se pa spredaj naslantjati na zemljo, ker pridejo sicer krastače k žrelom, kjer se lahko vsak večer do željâ nahranijo s čebelami. Taka klop je potrebna zlasti tam, kjer so proti večeru ali tudi v teku dneva žrela obsenčena.

V Andrencih, dne 6. marca 1899.

Jan. Jurančič.

Najboljše izkoriščanje medu.

(Piše prijatelj iz Posavja.)

II.

Iz medu, ali iz medu v zvezi z vodo in raznimi sadnimi sokovi, lahko napravimo veliko množino raznih pijač, ki so pripravne kar za neposredno uživanje, ali pa za napravo raznih jedil in pijač.

Pripravljamo pa iz medu medeno pivo, medeno vino, medico, medeni šampanjec, limonado, medena sadna vina, medeno žganje in likêrje, pa tudi medeni kis, skisani med in medeni sirup. Najvažnejše pijače so seveda one, ki človeškemu okusu najboljše ugajajo in je torej upati, da bo njih izdelovanje trebalo velike množine medu, če se posreči, tem pijačam zopet pridobiti ono priljubljenost in veljavo, ki so jo imele pri naših slovanskih dedih.

Ne bomo skušali na tem mestu dragih čebelarjev zazibati v prijetne sanjarije bodoče sreče, ko bodo imela naša medena piva prednost pred dobro zvarjenim Kozlerjevim ali drugim pivom, kojemu se je ljudstvo vže tako udalo, da ga dobivajo mali otroci poleg mleka, kot vsakdanjo pijačo. To bi bile pač prazne pene, take sanje!

A kdo bi mogel ugovarjati, če rečem, da ni izključeno, da bi si zamogla dobra medena, zlasti sadna vina pridobiti častno mesto poleg drugih alhkolnih pijač — seveda morajo biti okusno pripravljena. Splošno naj omenim tu razliko mej medenim pivom in medenim vinom.

Medeno pivo je pijača, pri katerej se med, pridejavši mu hmelja in drož, ne pusti popolno izvreti, tako, da pijača še razvija ogljikovo kislino (musira), če je nekaj časa stala v steklenicah in se odmaši. Medeno pivo ni pripravno dalje časa ležati, ker čez nekaj časa nastopi kisovo vrenje, ki pivo spremeni v kis, kakor navadno ječmenovo pivo.

Pri medenem vinu pa pustimo med kolikor moč popolno izvreti, da dobi kar največ vinskega cveta (moči) in tako postane trpežno za dolgo časa. Ako pri vrenji medenih vin vrenje prekinemo, ali če po končanem vrenji odtočimo vino v steklenice in mu pridenemo nekoliko sladkorja, tedaj lahko napravimo medeni šampanjec, ki se pa nikdar ne drži tako dolgo kot pravo medeno vino.

Zoperna pa ostane vsaka medena pijača, če je presladka in je še zelo čutiti okus po medu; pri medenem vinu se ne sme kar nič poznati, da je iz medu, ako je hočemo imenovati „dobro.“

Med dobi svoj posebni, aromatični okus po raznih cvetlicah, na katerih je bil nabran; zato ga rabimo v zdravilstvu (farmaciji), kakor tudi v domačem gospodinjstvu, večinoma le očiščenega; ne bo torej odveč kratek navod o čiščenju medu:

Kuhaj med, pridno posnemajoč pene, pri slabem plamenu in pomoči kake 5—6 krat rudeče razbeljenega železa (n. pr. kak velik žebelj) v tekočino. Prideneš li nato še na vsaki 2 kili eno žlico dobrega vinskega cveta, dosegel si popolnoma svoj namen in v kuhinji ti bo služil ta med veliko bolje nego sladkor.

Drugi čistijo tako-le:

Vzame 2 dela vode, 1 del medu in notri vrže nekoliko svežega lesnega oglja. To počasi pri slabem ognju kuha, pridno pene posnema in nato še gorko tekočino precedi skozi flanelast prt. Precejeni, a še z vodo razredčeni ali stanjšani med pristavi zopet k ognju, da odpravi iz njega vodo z izsoparivanjem.

Na podoben način pripravljajo lekarnarji za svoje namene očiščeni med (mel depuratum ali despumatum.)

(Dalje prihodnjič.)

Navodila k umni čebeloreji.

Pođaja Hinko Likar.

III.

Ko se začne po trdi zimi vzbujati in oživljati narava, — navadno meseca februarja, — ožive tudi čebele; matica začne že v tem mesecu leči jajčeka. Prvo jajčece izleže v sredini grozda ali kepe tedaj na najtoplejšem mestu. V začetku leže le po malem, bolj pa ko se oživlja narava, bolj ko odganjajo cvetice ter nudijo čebelam hrano, bolj širi matica zalego.

Leže pa jajčeca po tem vspredu:

Ako oblega ljudstvo čez zimo 5 satnikov, je središče grozda satnik št. 3. Tu zleže matica prvo jajčece. Ko je na tem satniku zlegla nekaj jajčec, preide na satnik pred tem, tedaj na št. 2. ter zastavi tudi tukaj nekaj zalege. Od tu gre na satnik za središčem na satnik št. 4, ter stavi tam zalego. Mimogrede se ostavi tudi na središču na satniku šte. 3 ter zastavi okolu prej nastavljene, novo zalogo. Ko so ti trije satniki že precej z zalego zastavljeni, začne matica leči jajčeca na satniku šte. 1, od tega gre pa čez satnike 2, 3, 4, na satnik šte. 5, in tako naprej, iz prvega na zadnjega. Mimogrede se ostavi na vsakem satniku ter leže jajčeca okrog prejšnje zalege. Vsled tega dobiš na vsakem satniku vse stopinje zalege. Na sredi je zadelana ali pokrita zalega, okrog te starejše ali večje ličinke ali črvi, potem vedno manjši in manjši, naposled pa jajčeca. Ako so pa iz sredine že izlezele čebele, vidiš v središči jajčeca, okrog teh zadelano zalego, dalje starejše ličinke itd. itd. Vedno so v redu vrste stopinje zalege, ker matica tudi vedno v redu zalego zastavlja.

Ko se je ljudstvo že precej namnožilo, zastavljajo čebele matičino zalego. Delavke naredo bolj velike in široke celice, v katere leže matica jajčeca; a tudi te ne vse v enem dnevu. Tudi tukaj ima svoj red. Zastavlja jih 5—7 dni, da se potem tudi ne izležejo vse matice na enkrat. Omenil sem že zadnjič, da je jajčece za matico tako, kakor za delavke; le celica in hrana sta drugačni. Ko je matičina zalega že nekoliko odrasla, in so nekatere matičine celice vže zadelane, uvidi matica, da se bodo kmalo izlezele nove mlade matice, — da bode ona odveč v panju. Kakor povsod v naravi, tako se mora tudi v panju staro umikati mlademu. Stari morajo v kot, ko dorasejo mladi! Tudi stara matica se mora umakniti mladi. Ako noče sama, prisilijo jo k temu čebele, kar se da sklepati po tem, da ako zaradi dolgotrajnega slabega vremena matica izleteti ali izrojiti ne more, — jo čebele umore.

Kakega lepega dne navadno dopoldan izleti stara matica s svojo stranko 10—12 tisoč čebelami z močnim šumenjem in brenčanjem, z veliko silo iz panja. To je roj-prvec s staro oplojeno matico! — Nekoliko časa letajo in krožijo čebele z matico vred po zraku, potem se pa vsedejo na kako vejo ter združijo v kepo ali grozd. Kdo da določi mesto, kamor se vsedejo, za to so čebelarji različnih misli. Nekateri trdijo, da čebele, drugi, da matica. Po mojem mnenju določijo to čebele. Dostikrat sem že opazoval roj, ki se je vsedal, in to takoj od začetka, a nikdar nisem opazil, da bi bila matica med prvimi. Dokazano je tudi, da pošljejo čebele pred rojenjem nekatere sestrice na ogled in iskanje novega doma; to so pravi — ako rabim vojaški izraz — „kvartirmaherji“. Delavke toraj določijo mesto, kamor po rojenju sedejo, a tudi, ako jih čebelar v panj ne ogrebe, določijo nov dom.

Naj mi bode dovoljeno ob tej priliki povedati, kaj se je pred tremi leti dogodilo nekemu posestniku v tukajšnji okolici. Ta je pred več leti opustil čebelorejo. V njegovem majhnem čebelnjaku so ležali sicer panji, kakor pred, a prazni. Nekega dne opazi, da priletavajo posamezne čebele v prazni panj, a si je mislil, da je morda v satovji, katero se je še v panju nahajalo, kaka kapljica medu ostala ter da radi tega priletavajo. Binkoštno nedeljo leži posestnik v senci blizo čebelnjaka. Kar pribrenči na vrt močan roj, kroži nekaj časa nad čebelnjakom, ter se vsuje naravnost v tisti panj, kamor so nekaj dni popred čebele priletavale. Čebele, katere so priletavale prejšnje dni v panj, bile so oglednice — „kvartirmaherji“ — ter so določile ta panj za novo stanovanje, novi dom. Od tistega časa čebelarji zopet omenjeni posestnik s precej dobrim uspehom.

Ko se roj umiri, otresi ga v panj. To delo je dostikrat mučno, zlasti ako se roj usede visoko med veje drevesa, da težko s panjem do roja prideš. Ako sedi roj na šibki veji in je grozd podolgovat, se isti lahko otrese v panj, ako se pa roj usede okolu debela ali debele veje, potem je treba istega ogrebsti z veliko žlico, ali zajemalko. Ko je matica v panji, gredo ostale čebele same za njo v panj, ni jih treba več ogrebsti.

Kakor sem že omenil, izleti s prvim rojem stara matica. Ta pa ima večkrat plenive, ali pokažene krila, zato ne more leteti, pade na tla, se zgubi in navadno pogine, ker jo čebele zgreše. Čebele krožijo nekoliko časa po

zraku, dokler ne pogreše matice, spuste se nazaj v materni panj; — roj je zgubljen. Čebelar naj pazi pri prvem roju na matico; gleda naj po tleh, po pesku, travi, da zapazi, ako je padla na tla. Če jo dobi, dene naj jo blizo kam na vejico, da jo čebele opazijo. Tudi se pripeti, da med rojenjem kak ptič pozoblje matico, — in zopet je roj izgubljen. Iz tega vidimo, da je mučno in tudi nevarno, ako roj izleteti pustimo. Zato pa naj si vsak umen čebelar pripravi ujemalnik ali čebelni sak, da bode z istim roje lovil. S tem si prihrani mnogo časa, mnogo truda, in obvaruje precejšnje škode. Ne bode se mu treba plaziti po drevju, ne bode mu treba paziti na matico; vse roje bode imel v roki.

Kratko navodilo postati čebelar.

Spisal A. Žnideršič.

(Konec.)

Drugi dan pogleda naj v panj, koliko okvirjev so čebele zasele; kar jih ni zasedenih, odzame naj jih iz panja, pomakne naj potem ostale okvirje skupaj do prve končnice, pritisne do njih mrežasto okno in delo je za več časa končano. Odslej ni treba družega, nego nekaterikrat pregledati, če čebele satovje pravilno delajo. Ako ni pravilno zidano, dá se z roko poravnati. V slučaju, da nastopi slabo deževno vreme, naj v prvih dneh po ogrebenju pita čebele z zanesljivim pitancem, katerega jim da v kakoršnikoli plitvi posodici, v katero položi tanko luknjasto deščico, ali nekoliko slamnatih bilk, da se čebele ne potope.

Ko so čebele dozidale vse okvirje do tal, pridene jim od zadej še en okvir, in tako naprej, dokler hočejo zidati.

Pri vsakem opravilu v panju naj se čebelar prav mirno obnaša, vsak gibljaj izvrši naj počasi; ako mu čebela na obraz sede, naj se nikar ne vstraši, pičila ga ne bo, če ni razdražena; odstrani naj jo z roko, odletela bo. V boljšo gotovost naj čebelar pokrije glavo z mrežasto pečo, ki si jo sam lahko izgotovi, puhne naj, ko odpre panj ter tudi potem večkrat tobakov dim med čebele, ta jih ukroti, da tako rade ne pikajo. Sicer pa naj se pika tudi preveč ne boji, v začetku res boli, a sčasoma se mu človek privadi. Svetovati je sicer, naj se čebele kolikor mogoče malo motijo pri njihovem delu. Novincu pa vendar priporočamo, naj večkrat odpre panj ter pregleda satovje, radi tega, da se čebelam bolj privadi. Pri Gerstungovem panju je tako pregledovanju prava igrača. Okence pomakne se nazaj do vrat ter enako tako sate enega za drugim. Svetujemo le, da zloži okvirje natančno tako nazaj, kot so bili prej, ker okvirji v vališču so čebelno gnjezdo, katero je iz posameznih satov tako sestavljeno, da se ne sme okvirjev brez škode premenjavati. Čebelar mora tudi paziti, da mu ne zalezejo mravlje v panj; da to zabrani, potrese naj večkrat pepela okrog panja.

Ako je ogrebel v panj močan roj, mogoče mu bo vže v prvi jeseni medu pridelati. Skrbeti mora da ostane čebelam kakih 10 kg živeža za zimo, ostalo jim pa lahko brez škode pobere. Dogodi se tudi, če je dobra letina,

da čebele vže med glavno pašo toliko medu nanosijo, da se jim lahko o tem času odjemlje. Ker pa tak čebelar ne more medu s trčalnico iztrčati, a hoče satovje vendar ohraniti, izprazne naj med iz sata na ta jednostaven način:

Z ostrim dolgim a tenkim nožem poreže naj celične pokrove na obeh straneh ter jih odstrani. Nož naj večkrat pomoči v vodo. Tak sat položi naj v navadno sito ter prevrta z iglo vsa celična dna. Pod sito postavi naj skledo ter dene vse skupaj (najboljše med okno) na solnce. Med se bode scedil do čistega iz obojnih celic v skledo, v situ ostal bo pa prazen sat. Ako da tak sat v panj nazaj, napolnile mu ga bodo v kratkem času čebele z medom in čebelar bo zopet lahko cedil. Tega pridelka veselil se bode on, veselila pa se ga bode tudi cela domača družina, ker bo za sladke potice o božiču in za zdravilo v marsikakej bolezni.

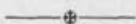
Če upoštevamo, da rabijo čebele 12 kg medu, da napravijo iz njega 1 kg voska, uvideti moramo takoj, koliko pridobimo, ako jim stavimo že napravljeno satovje, uvideti pa mora tudi vsak, da je čebelarenje s premakljivim satovjem veliko bolj dobičkonosno, kot ono, z nepremakljivim.

V jeseni pobere iz panja zadnje okvirje, pusti jih čebelam le kakih 7, a ti morajo imeti toliko medu, kot je potrebno za zimo.

Ostale tudi lahko shrani za oknom v panju, zato da jih bode čebelam v prihodnjem letu zopet pridajal; posebno hvaležni mu bodo roji za nje.

Ko se prične zima, zanese naj panj v kako suho klet ali v podstrešje ter ga, ako ni napravljen iz dvojnatih sten, dobro zavije s slamo. Veliko prednost dobrega prezimljenja ima slamnat pokrov, katerega se povezne potem, ko se je lesen pokrov in platno odvezlo. Ob žrelu zabije naj košček žične pletenine ali pa žebličke tako na gosto, da ne morejo čebele ven. Nastavi naj tudi past, da ne pridejo miši do panja, ter skrbi sploh, da ne dela pozimi nobena stvar ropota okrog panja.

To je tedaj najkrajše navodilo, ki smo ga zamogli dati onemu, ki hoče pričeti čebelariti. Sklenili smo s tem, da smo dali zimski počitek čebelam, dati pa ne smemo čebelarju tacega počitka. Priporočamo mu, naj sedaj pridno prebira čebelarske knjige in časopise, obiskuje naj čebelarske shode in predavanja, oskrbi naj si semena za zboljšanje paše, proučava naj krajevne razmere ter stori sploh vse, kar je v prospéh čebelarstva potrebno. Pripravi naj si tudi potrebno število panjev, okvirjev in družega potrebnega orodja, v kolikor velikej meri si hoče svoje podjetje razširiti in povečati. Če bo vse to oskrbel, našla ga bo prihodnja spomlad, našle bodo čebelice svojega očeta pripravljenega ter mu bodo povračale obilo ves trud in skrb za nje.

Dopisi.

Iz Vodice. Prijatelj iz Notranjske mi je pravil, da je pri vasi Podstenje blizu Il. Bistrice, med železničnima postajama Kilovče in Trnovo, 50 m visoka in kacic 100 m široka stena, katera ima mnogo lukenj. V te luknje so se pred davnem naselile čebele. Bajе jih je toliko, da se sliši že od daleč hrup,

kadar dobro lete. Stena je tik železnice in proti poldne obrnjena. Radi verjamemo, da se v poletji po nji med cedi (samo mleka še manjka, pa je obljubljena dežela), ondodnim čebelarjem pa „sline“ po bogati, a nepristopni zalogi medu in voska. Izmed ondodnih čebelarjev bi nam lahko kedo kaj več povedal o tej čebelni koloniji.

Razpotnik.

Iz Bohinjske Bele. Iz raznih krajev sem bral v „Čebelarju“ dopise, samo od nas se še ni nihče oglasil, zatoraj prosim za sprjem sledečega popisa naše, daleč po svetu sloveče gorenjske čebeloreje.

Takoj v zgodnji spomladi, oziroma koncem zime, prenesemo plemenjake v kak osamljen kraj, kjer je kolikor mogoče zatišje in mnogo resja, nekaj vrbe in tudi borovnice. Tu jih pustimo do rojenja ali celo pustimo nekaj prncev izrojiti, ko pa mlade matice zapojo, prenesemo zopet vse panje domov. Doma, kjer imamo že tudi dobro pašo, jih pustimo porojiti, začetkom druge polovice rožnika pa jih zopet nesemo, včasih prav visoko v gore. Tja gori jih nosimo v rožno pašo, veliko dá pa včasih tudi smreka in jelka. Vendar ne prenesemo tja gori vseh panjev, temveč samo take prnce, o katerih se nadejamo, da ne bodo rojili, potem vse drujce in tretjake, ki so že sprašili, (ali bolj na dolgo povedano, ki imajo že oplemenjene matice) in plemenjake, ki so dali bolj kasno roje, ali pa sploh niso rojili. Okrog 10. avgusta pa naložimo vso našo robo na vozve — 40 do 46 panjev na voz — ter jo po noči vozimo v ajdovo pašo. Dolga, za čebele in čebelarje mučna je ta pot, a „kdor ne „vaga“, je brez blaga“. Od nas jih vozimo navadno v vodiško faro (Vodice, kamniški okraj); pretečeno jesen smo jih peljali devet voz tja doli. 10. septembra gremo zopet po nje; doma vsak panj posebej zvagamo in mu na končnico zapišemo njegovo težo. Najslabejše in take, ki imajo nad 25 funtov, poderemo; poslednje tudi včasih spodrežemo, da imajo 22 funtov, a ti niso potem za prodajo. Spomladi pa pride kupec in zdaj, gospod urednik, poslušajte!

Naša fara ima okroglo 700 prebivalcev in tukajšni čebelarji imamo tudi nekako tako število panjev, toraj se lahko računa na vsakega prebivalca po jeden panj. Takega razmerja ne najdemo kmalu kje drugje. Čebelarjev nas je 19, ki smo iztržili letošnjo spomlad 1600 gld. (jeden tisoč šest sto goldinarjev) za čebele in to samo v naši vasi, broječi 70 številc. Lansko leto smo prejeli 1000 gld., letos 1600 gld., drugo leto pa bo moral trgovec prinesiti še večjo svoto s seboj, če bo količkaj dobra letina. Poglejte, mi povemo odkritosrčno, koliko nam prinesejo kranjski panji, tisti čebelarji pa, ki imajo ameriksanske ali druge panje, so kar tiho. Na dan z računom, potem lahko uvidimo, kateri panji več donšajo! Besede mičejo, izgledi vlečejo!

Čebelarskim pozdravom

Anton Jamar.

Dostavek uredništva: Dovolite, prijatelj čebelar, nekaj opazk na Vaš dopis, samo ne smete nam zameriti, če tudi mi svoje mnenje odkritosrčno povemo, kot mi Vam ne zamerimo, ker ste tako odkritosrčni glede nazorov o dobroti kranjskih panjev in panjev drugačnih oblik in sestav.

V prvem odstavku Vašega dopisa omenite, da je gorenjska čebeloreja daleč po svetu sloveča, toda Vaša in sploh kranjska čebeloreja ni sloveča, kaj še, svetovno sloveča je le naša kranjska čebela in posebno še gorenjska, ker je ne samo pridna, ampak radi visoke in hladneje lege tudi bolj utrjena. Že tukajšni čebelarji spoznamo razloček med Vašo in našo čebelo, koliko bolj pa še le v krajih, kjer imajo mileje podnebje, nižjo lego. Da, kranjsko čebelo spoštujejo napredni čebelarji daleč daleč po svetu, a načina našega čebelarjenja gotovo ne in prav gotovo nas v tem ne bo nihče posnemal. In glede panjev tudi malo preveč izzivate. Sami morate priznati, da taki panjiči, kakoršne ste lansko leto v pašo pripeljali, niso drug k drugemu po 4 gl. vredni, kako neki, a če jih vendar lahko prodate po tej ceni ali še celo dražje, zahvaliti se imate v prvej vrsti gosp. Ambrožiču, ki je vpeljal tako živahno čebelarsko kupčijo na Gorenjskem — toda vredni res niso tega denarja. Ko sem lansko leto gori v Nemcih govoril z nekim večjim čebelarjem in mi je razkazoval svojo čebelarijo, pokazal mi je tudi nek prazen kranjski panj, v katerem je dobil od nekega gorenjskega čebelarskega trgovca čebele. Panju pa ni imenoval „original Krainerstock“, ampak „original Marterkasten“. Taka predrznost, si mislim, ko vendar ve, da sem Kranjec, pa s takim spoštovanjem govori o naših, pri nas tako uboževanih panjovih! In še celo krotovičil se je, češ, da so predragi! V svoji jezi mu nisem mogel družega storiti, kot rekel sem, da so še prepoceni in da jih Nemci ne bi dobivali tako dober kup, ko bi bili naši kupci bolj edini in bi po nepotrebem ne konkurirali med sabo. Seveda sem se mu s tem zameril in ravno prav je bilo, da mi je že vse prej pokazal, ker kranjski panj je prišel poslednji na vrsto; jaz pa sem romal k drugemu čebelarju, pomilujoč „originalni“ kranjski panj, ki je vendar moj rojak, a ga je zadela osoda, priti nazadnjaškemu tujcu v roke, ki nima pravega pojma o njegovi „neprecenljivi“ vrednosti. — O sancta simplicitas!

Naj Vam še povem, gospod Jamar, kako se godi onim osmim plemenjakom, ki sem jih kupil lansko leto na Skaručini od Vas. Dva sem dal bivšemu predsedniku č. g. dr. Lampetu, dva pa nekemu sosednemu čebelarju. Če so še pri življenju ne vem, a moji štirji životarijo. Tri sem sicer komaj komaj čez zimo preril, jeden pa mi dela obilno veselja, tako je priden. Seveda vreme je skrajno slabo. V nedeljo je prišel g. Gašp. Bizjan, napredni čebelar s Podutika k meni in mu tudi Vaše panjičke pokažem. Nekako poskomizgal je z rameni, a rekel ni nič, jaz sem bil pa tudi tiho; hvaliti nisem mogel, a svojega blaga tudi ne grajati, samo ko po mučnem molku počasi pove, da ima že amerikance tako zasedene, da mora kaditi, kadar pita, sem mu dejal: „Le čakite oče, tudi ti-le telički bodo zrasli polagoma v molžne krave.“ Vesel sem pa vendar v resnici, da sem prišel do gorenjskih plemenjakov in še prihodnjo jesen bova napravila kupčijo. Takrat bova ustmeno nadaljevala najin pogovor in čebelice pasla, vsaj ste obljubili, da pridete. Na veselo svidenje!

Raznoterosti.

Zgodnji roji. Dne 22. aprila t. l. je rojil Janezu Lavtizarju, po domače Lovretu iz Podkož, občine Kranjska gora nad 1 kg težek roj. Za letošnjo pomlad in za tako hladno dolino je to res zgodaj. — 29. aprila je imel Edvard Merčun iz Hradeckijeve vasi čez 2 kg težek roj iz amerikanca. Čuli smo, da je bil tega dne tudi v Blagovici roj. Ali je imel še kdo letos v aprilu roj?

Rodovitnost kranjske matice. Gerstung piše v svojem čebelarstem listu iz l. 1894. o izredni rodovitnosti neke kranjske matice nekako tako-le:

„Dne 16. maja prejel sem majhen roj, ki ga mi je poslal Mih. Ambrožič iz Mojstrane na Kranjskem. Predjal sem ga takoj v svoj panj z racijonelno mero in sicer na izdelano satovje. Roj je bil tako majhen, da je oblegal le tri medsatne ulice. Koncem junija sedel pa je že na desetih, popolnoma izdelanih in z zalego zastavljenih satih. Obesim mu še dva satnika z umetnim satovjem, a ko pogledam čez nekaj dni v panj, nadejaje se, da sta medsteni gotovo že izdelani, vidim z začudenjem, da ni bila potegnjena niti ena celica, akoravno je bila paša dobra in panj tako močan. Kaj, ko bi se pa za roj pripravljaj, si mislim, in takoj pregledam satnike. Slutnja me ni varala; matičnih piskercev je bilo dovolj in izmed teh tudi že nekaj zaprtih. Drugi dan mi je dal šest funtov težkega roja, t. j. 35—40.000 čebel. Računajmo še kakih 10.000 čebel, ki niso izrojile, ali pa so bile med rojem na paši in še pomislimo, da so se mogle prve mladice še le tri tedne po vsajenji v sedanji panj izleči, potem uvidimo, da se je moralo izleči v okroglo 20 dneh do 50.000 čebel. Lahko pa nadalje računamo, da je bilo ob času rojenja v panju še tudi 50.000 zalege, toraj je morala matica v dneh od 16. maja do 27. junija (dan rojenja) izleči najmanj 100.000 jajčic, kar je povprečno 2500 na dan. Če pa upoštevamo gotovost, da matica v prvih treh tednih radi majhne množine čebel še polovico toliko zalege ni mogla zastaviti, kot v zadnjih treh tednih, tedaj lahko trdim, da je na višku pridnosti izlegla gotovo 4000 jajčic na dan. Kaj tacega zmore samo krajska matica!“

Omenimo naj še, da Gerstung v prvih letih njegovega čebelarstva ni bil nič kaj naklonjen tujim čebelam, a pred našimi ima sedaj „rešpekt“.

Jabolčno in hruševo cvetje. Raziskovalec V. Wust pravi, da je hruševo cvetje bolj medeno, kot jabolčno, vendar je nektar prvega bolj voden, nego drugega, zato obiskujejo čebele rajše jabolčno cvetje. Tudi je glede medenosti cvetje lesnikov in drobnic bolje, kakor cepljenih jabolk in hrušek.

Raj za čebelarstvo. A. J. Cook, bivši profesor na višji kmetijski šoli v Michigan-u v Ameriki, pisal je iz Kalifornije, kamor se je pred kratkim časom preselil, nekemu svojemu prijatelju, da je Kalifornija za čebelarstvo izmed najugodnejših krajev na svetu. Na tri letine računajo ondodni čebelarji dve dobri in eno manj dobro. Povprečno dá v dobri letini vsak panj 300 funtov medu. — Slovenski čebelarji bi bili gotovo zadovoljni tudi z „manj dobrimi“ kaliforniskimi čebelarskimi letinami, vsaj takih, kakoršne smo imeli že več let — posebno v nekaterih krajih — smo že „presiti“. Nekaj posebnega nam obeta letošnja letina; osiveli čebelarji ne pomnijo

take spomladi: hlad, sneg, mraz, dež, sneg, mraz, slana, veter, hlad, dež — to so bridki stremeni biča, s katerim bije naš Gospod po čebelarjih. Zdaj se nam v srce smilijo čebele in jih milujemo, ko cepajo po tleh in otrpnene ostajajo težko obremenene zunaj panjev; v jeseni nas pa kar mahoma mine ta milosrčnost in brez usmiljenja dušimo preubogo žival z žveplom ali z vodo. O takrat se pa še ne zmenimo za pojemajoče čebele, katere včasih na pol požvepljane še po par dni brecajo na kakem gnojišči. Bog že ve kaj dela in najbrže nas namerava s hudo pripraviti do tega, da bomo vedeli bolje čislati za naš blagor vstvarjene čebele.

Ali se navadi človek čebel, ali čebele človeka? Oboje je prav. Pravi čebelar se navadi tako teh ljubih čebel, da bi brez njih skoraj živeti ne mogel, čebele pa se tudi njega tako privadijo, da se le redkokdaj katera toliko spozabi, da ga piči. Ne smemo pa misliti, da se čebele tako v svojega gospodarja zaljubijo, kot on v nje, ampak mlade čebele, ko začno izletavati, si zapomnijo vso bližnjo okolico pri čebelnjaku in razne predmete blizo njih doma. Takoj pri prvem izletu zapazijo tudi čebelarja in potem ga vidijo vsak dan. Res je, čebele poznajo čebelarja in čim več se mudi med njimi in pri njih, tembolj je varen pred njihovimi žreli; hude so le take čebele, pri katerih po cele tedne ni žive duše.

Bodočnost se obeta panjovom, ki se odpirajo od zgorej, kakor n. pr. v amerikancu, ali v Gerstungovem panju; zakaj „čas je denar“. Tako nek nemški časopis, ki je imel gotovo najpreje v mislih gospodo, ki ima premalo časa, a preveč denarja. Mi kmetski čebelarji bi pa čas že še dobili, a denarja ni od nikoder!*)

F. P.

Medeno čokolado in sicer izvrstno dobiš, če 1 kg kakao prahu zmešaš z 1 kg medu, 50 g cimeta, 5 g žebic, 2 g vanilije dobro prekuhaš in še tekoče vliješ v kalupe (forme).

F. P.

Čebela kot vremenski prerok. Vreme po naravnih vodilih spoznavati in prerokovati, si je že mnogo ljudi, — učenih in neučenih — trudilo in prizadevalo; kako z malim uspehom in gotovostjo, vsi vemo. Božja previdnost nam je to z gostim zagrinalom zakrila, da najbistrejše oko ne vidi veliko več skozi, kakor bodi si katero koli navadnega, vsakdanjega človeka. Vse vremensko prerokovanje ni toliko vednost, kakor le ugibanje. Pri vsem tem ljudje le ne opustijo nehvaležnega posla, ampak drug čez družega hoče več in boljše vedeti. Tudi čebelarji nočejo biti zadnji, ampak svoje čebelice pridno opazujejo ter po njih izletu, letanju in zadržanju prerokujejo; če pa tudi sami sebi trdno verujejo, ne morem odgovarjati, naj si odgovarja vsak čebelar rajše sam.

Da je lepo ali slabo vreme s tankim čutom nekaterih živali v zvezi, je gotovo, dasiravno ne vemo uzroka in si reči ne moremo razjasniti. Da je

*) Vsak čebelar, ki ima veliko čebelarijo, mora vsekako tudi s časom računati, kajti, ako je treba n. pr. tik pred lipovem cvetjem napraviti 50 ali še več umetnih rojev, bo tudi kmetski čebelar mogel to delo pravočasno opraviti kljub obilnemu drugemu delu, kajti pri zgorej omenjenih panjih se da napraviti roj v najkrajšem času in v tem oziru velja tudi za nas izrek »čas je zlato.« — Op. ured.

temu res takó, nam kaže tudi to, da vsa ljudstva, ki drug drugemu ne umejo, ki celó ne vedó, da je to ali uno ljudstvo na svetu, vendar enake reči pri živalih opazujejo. Zato rego (zeleno žabico) vsa ljudstva opazujejo, kdaj in kako reglja. „Vreme se bo spremenilo“, ker ptiči pojó, ribe iz vode poskakujejo, povodne ptice se potapljajo, mačke se umivajo i. t. d., celó jetnik opazuje pajka v kotu svoje ječe, ki je mnogokrat boljši prerok, kakor v oknu viseči barometer.

Kaj potem čuda, da tudi čebelar svojim ljubljencem verjame ter po njih obnašanju prerokuje! Toliko bolj je to namišljeno prerokovanje verjetno, ker enake reči zapazi Lah pri svoji rumeni, kakor Nemeč pri svoji črni in Slovenec pri svoji sivi čebeli. Mlad Francozek se mora že iz svoje abecednice učiti:

Quand les abeilles volent en haut,
Bientôt nous aurons de l' eau,

kar bi se po našem reklo: Kadar čebele visoko v zrak letajo, nam vodé od tam prinesejo (bomo dež imeli). Tedaj poglejmo, kako vreme je čebelar pri svojih čebelah opazil. Dež in hudo vreme pomeni, če čebele čez poldne močno in nepokojno sem ter tje letajo ter vsakega, kdor jim na pot pride, brez uzroka pikajo; ravno takó, če čebele razun o času rojenja pri lepem vremenu nočejo iti na pašo, ampak leno skončnico zasedajo. Če čebele pre zgodaj, pred solničnim izhodom letajo, pride hud dež in ploha; nasproti, če čebele pozno na pašo gredó, pomeni lepó vreme. Švicarski čebelar pravi: Čebela je pozno vstala, vreme bo ostalo (lepó namreč).

Kadar čebele do poznega večera pridno nosijo, se vreme spremeni ter slabo vreme postane. Če na večer deževnega dneva čebele veselo ven in noter letajo, je upati lepega vremena, vsaj za prihodnji dan. Kadar čebele čutijo hudo vreme in plohe (vihar in nevihte), trgajo trotovno zalego; če tudi čebelno, se je nadejati dalje časa slabega vremena, večidel hladno-deževnega. Nagle nevihte je pričakovati, če čebele še pri solncu in lepem vremenu plašne in v tropah domú hité ter se druga čez drugo skozi žrelice rinejo. Zato si čebelar prizadeva, da roj, ki se noče vsesti, ali znabiti celó namerava pobegniti, s tem primora se vsesti, da napravlja gromu enak ropot, ali čebele z brizgljo škropi.

Čebela.

Vprašauja in odgovori.

Vprašanje 6. Imam nekaj panjev čebel, a na nepripravnem kraju, zato jih mislim premestiti na pripravnejši prostor, kakih 40 korakov proč na vrt. Nekateri naši čebelarji mi pravijo, naj v novi čebelnjak samo roje premestim, plemenjake pa naj pustim na starem mestu, ker se mi bodo čebele sicer preveč porazgubile. Kako naj ravnam, da ne bom imel škode? (I. L. v D. pri Č.)

Odgovor: Vaši čebelarji imajo prav, trdeč, da se Vam bodo čebele porazgubile; vsaj kolikor toliko bodo oslabele. Ako želite panje na vsak način premestiti, potem pustite enega ali dva slaba nekaj časa na starem mestu, da sprejme ali sprejmeta one najstarejše čebele, ki bodo po vsej sili hotele na nekdanjo mesto nazaj; mladice se bodo pa kmalu privadile svojega novega

prostora. Prestavljenim plemenjakom pokladite par večerov nekoliko medene vode, ker se bodo starejše čebele, ki hodijo na pašo in po vodo za zalego deloma preselile k onemu slabiču na starem prostoru, deloma pa bodo čez dan iskale svojega doma in se šele proti večerr vrnile tja, kjer je večje šumenje. Stari prostor zabite z deskami, da se ne bodo mogle vračajoče se čebele po špranjah potikati. Roje prenašati bi seveda najboljše kazalo, a je potem največja nevarnost, da se Vam začne ropanje, ker bodo panji potem, takorekoč preblizo in predaleč ob jednem, drug od drugega in to zlo bi bilo huje, kot ono, če se Vam roji za nekaj dni zakasné. Čez teden dni spravite še zadnji panj v novi čebelnjak in sicer zgodaj zjutraj, kadar se bodete nadejali lepega dne; ker te čebele ne bodo imele nikake potuhe na starem prostoru, se bodo polagoma vrnile tja, kjer je šumenje tovarišic in v par dneh bodo zopet redno nosile.

Vprašanje 7. So li topilniki tvrdk Max Pauly — Köflach in Lorch & Gröber — Württemberg dobri za njih namen? (J. F. trgovec pri Sv. T. v slov. G.)

Odgovor: Naš predsednik gospod Črnagoj je posodil „Čebelarjevemu“ uredniku svoj topilnik, katerega si je naročil od tvrdke Lorch & Gröber. Reči moram, da je bil uspeh te kuhe boljši, nego sem se nadejal. Topilnik je sicer majhen, zato je šlo delo tudi počasi od rok, a kar se tiče snažnosti in čistega izkuhavanja moram reči, da je ta aparat naravnost izboren. Pospravil sem vanj za prvi poskus že po več let stare odpadke popolnoma črnega satovja, že same smeti, kakoršnih ne bi hotel noben kupec. Kmalu, ko je začela voda vreti, pritekale so prve kapljice najlepšega voska in potem vedno več, da je bil naposled curek tak, kot pri kotlu za kuho žganja. Čudil sem se množini voska iz teh smeti in ko sem pokazal potem „Pušaveu“, našemu „prima“ — čebelarju, vosek in izkuhane tropine, potrdil je celo on, kateremu ni kar tako lahko ustreči, da še „šrauf“ ne naredi tako čisto, samo pristavil je pa tudi, da se „prekvato“ počasi kuha. In to je tudi res; za večje čebelarje tak majhen topilnik ni, moral bi biti mnogo večji. Pozneje so kuhali „naša mati“ sami. Pred šolo dopoldne sem jim napravil poln topilnik na zadnji konec ognjišča in postavil posodo pod cev in prišedši iz šole, je bilo kuhano kosilo in hlebček voska. Na ta način bi nakuhal do danes lahko že na cente voska, ne porabivši niti jednega polena več, kot treba pri vsakdanji kuhi, a žalibog, satovja nimam več.

Novi udje čebelarkega društva za l. 1899.

V mesecu aprilu pristopivši častiti udje: Pulkó Valentin, učitelj v Št. Juriju ob Ščavnici. — Golob Martin, posestnikov sin v Poljanjih, pošta Juršinci. — Pezdir Francišek, posestnik na Plešivci, Brezovica pri Ljubljani. — Brgant Janez, Ravne pri Stjaku, pošta Št. Daniel. — Pečenko Ivan v Brjah, pošta Rihenberg, Goriško. — Zelčnik Josip, profesor, sv. Urban pri Ptujju. — Kocbek Francišek, nadučitelj, Gornji Grad. — Ljudska šola v Gorjah pri Bledu. — Štrenkelj Simon, učitelj v Središču, Polstrau. — Kle-

menčič Josip, nadučitelj v Galiciji, pošta Žalec, (Štajersko). — Mahkovec Josip, Jevnica, Kresnice. — Schrey Alojzij, c. kr. poštar, Jesenice na Gorenjskem. — Gogola Ivan, c. kr. notar v Ljubljani. — Piber Ivan, župnik, Bohinjska Bistrica. — Žvab Tomaž, posestnik, Bohinjska Bistrica. — Ravnik Janez, Bitne, Bohinjska Bistrica. — Strgar Frančišek, Bitne, Bohinjska Bistrica. — Ravnik Ivan, (Tonček) Nomenj, Bohinjska Bistrica. — Svetec Terezina, c. kr. notarja soproga v Litiji. — Kmet Andrej, nadučitelj v Cerkljah pri Kranju. — Rahne Janko, c. kr. notar na Brdu, pošta Lukovica. — Vrbnjak Alojzij, Mala nedelja, Juršinci pri Ljutomeru. — Kralič Marija v Mariboru, jezdarske ulice št. 5. — Ozbič Josip, Gradnje, Auber 8. pošta Duvljev blizo Sežane. — Anton Lah, posestnik, Rocol pri Trstu št. 115. — Anton Zajec, posestnik v Pljužnah št. 42., Cerčno na Primorskem. — Ivan Šega, učitelj v Dolenjem Logatcu. — Ivan Gorišek, kapelan, Laški trg, Štajersko. — Janez Vešpernik, posestnik v Gorjah, pošta Vrba na Koroškem. — Fran Domicelj, trgovec na Rakeku, pošta Cerknica. — Jožef Habat, kurat, Podgorje, pošta Kozina, Istra. — Mihael Štrukelj, vikar v Čez-Soč, pošta Bolec, Primorsko.

Književnost.

Slovenski bogoslovci v Ljubljani izdali so tudi letos svoje „Pomladne glase“ in sicer že 9. zvezek. Dolžnost „Slovenskega čebelarja“ je, da opozori svoje bravce, osobito učitelje in šolske knjižnice na ta lični zvezek, ki pri naša v poljudnem, otroškemu duhu primernem slogu razpravico o čebelah pod naslovom: „Iz življenja malega naroda“. Spisal jo je gospod Frančišek Pengov. Reči moramo, da je dosegel popolnoma svoj namen, vsaj smó brali razpravico z zanimanjem i mi, če tudi se tu in tam ne strinja povsem s strogo teorijo. Čebelarji, učitelji — sezite po knjižici, ter jo razprostrite med narod — med ukaželjno mladino. Vsaj ima knjižica še mnogo druge mične vsebine. Cena jej je brošurana 30 kr., polplatno 40 kr., celo platno 55 kr., krasno vezano 90 kr. Č.

Listnica uredništva.

Gospod I. B. v II. B.: Hvala za poslano; napravili bomo, kakor ste sporočili. Na pokrovu bi bila umestna vaha 8-10 cm v premeru. — Gospod Fr. R. mlinar na P. (Koroško): Zaželjeno Vam pošlje gospod Bilc iz Ilirske Bistrice; nanj se obrnite — Gospod A. L. v T.: Vraže so to, da! Pošten čebelar Vas itak ne bo odral ali ogoljufal. Apiol dobite v lekarnah. — Gospod J. G. v R. p. Sl. G. (Štajersko): Lanski letnik „Čebelarja“ stane 50 kr. s poštnino vred. Izvirni panj po sestavi Gerstunga Vam naredi Peter Hočevnar v Gameljnih pri Št. Vidu. Dobite ga tudi pri poštenu tvrdki W. H. Böhm v Pragi ali Bubentsch. Gašpar Bizjan je Pavlinove panje zelo praktično pre naredil; obrnite se do njega, rad Vam bo dal pojasnila kako. — Gospod A. L. v A.: Plemenjak stane po kakovosti od 3 do 12 glđ. Zadnja cena velja le za kapital amerikanca, a kapital Gerstungov plemenjak je več vreden. — Gospod I. L. na K. v P. (Primorsko): Černetovo čebelarsko knjižico dobite pri slavni c. kr. kmetijski družbi v Ljubljani za 35 + 5 kr. Na list se kar brez pomisleka naročite. — Gospod F. P. v P. P.: Snaga bo dala štrigalicam «vetra». — Gg.: P. K. v H. p. P. in J. R. v Gor. P.: Izviren panj, z vsemi pritikinami, pošilja Böhm v Pragi. Prihodnjo spomlad bo preskrbelo naše društvu vse, kar je potreba za čebelarjenje v Gerstungovem smislu, a zdaj še nimamo pra-

vice patentiranih steklenih posod (balonov) za pitanje pustiti v Zagorski glažuti ponarediti a menimo, da nam bo to brezplačno dovoljeno. — Gospod Fr. T. načelnik v P.: Gospoda, tajnika ste pač prehudo prijeli in celo po nedolžnem; odposlal je takoj vse številke, a se pogosto tudi na pošti primeri nerednost, v nekaterih krajih celo prav mnogokrat. Upamo, da ja ni beseda »slovenski« na glavi lista temu uzrok. Če pridemo kakemu takemu sluščaju na sled, bomo ropotali. — Neki društvenik želi kupiti »Čebelo«; če jo ima kdo na prodaj, naj sporoči uredništvu.

➡ Kranjske panje ➡

po meri Gerstungovega medišča, iz 2 cm debelega lesa, znotraj pooblane, s 15 povoščenimi in pritrjenimi satniki, pokrov in zadnja končnica z vijaki pritrjena, po 1 gld. 20 kr. s 15 okvirji po 1 gld. 50 kr.

➡ Deščice ➡

za okvirje, 6 mm debele in 25 mm široke, 65 m franko za 1 gld. Deščice, natančno prirrezane za 50 Gerstungovih celih okvirjev franko za 1 gld. 50 kr., ali za 70 Gerstungovih polokvirjev za 1 gld. 50 kr. **Gerstungove panje po 2 gld. 90 kr.** — **Umetno satovje**, garantirano iz pristnega čebelnega voska po **2 gld. 20 kr.** kilogram razpošilja

Ivan Bilc, čebelar v Ilirski Bistrici.

Martin Černut, čebelar na Vratih (Unter-Thörl) na Koroškem ima naprodaj 60 dobro ohranjenih močnih plemenjakov; več skupaj po 4 gld. posamezne, najboljše po 5 gld. Od maja naprej oddaja tudi roje. Za dobro in živo blago jamči.

Frančišek Ježek, čebelar na Poljanah pri Št. Vidu nad Ljubljano prodaja v skafih z okroglo 30 kg vsebine, kg po 60 kr. Zanesljivo blago!

Janko Zakotnik, tesarski mojster v Ljubljani, pisarna na Marije Terezije cesti, izdeluje s parnim strojem deščice za okvirje 50 m za 1 gld. Deščice so natanko 6 mm debele in 25 mm široke. Čisto delo!

Jakob Zupan, Brezje pri Čemšeniku, pošta Izlake pri Zagorju ob Savi. Imam okoli 270 kg medu v satovju, ki je večinoma belo, lepo zloženo v sodu in nič stlačeno. Sod je zabit, da tudi zrak ne more do medu. Najraje bi prodal vso množino skupaj. Cena po dogovoru.

Ed. Dudik, Bilisko vosku a voskaštvu v Kojetině na Moravě. Kupim večjo množino pravega čebelnega voska in satovja. Kdor bi mi hotel prodati, naj mi naznani ceno in pošlje uzorec.

27 novih panjev, nemške normalne mere, proda po 80 kr. J. Žirovnik v Gorjah pri Bledu.

6 do 10 plemenjakov v Pavlinovih panjih proda od 10–12 gld. Janez Martinec v Rudniku št. 2 pri Ljubljani.

Nekaj plemenjakov v ameriškanskih ali domačih panjih se dobi na prodaj pri Gašp. Bizjanu, čebelarju Pod Utikom, pošta Št. Vid nad Ljubljano.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.